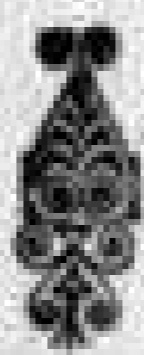

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον Έτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ ἴστας Ἐπαρχίας — καὶ ἴστω Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴστω χέρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ
Μὲς ἴστων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιά δεκάρα.

Ὁγδὲν τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτη,
μὰς φεύγει γιὰ τὴν Τήνη τὸ Παλάτι.

Ποῦντος σαράντα τέσσαρα καὶ μὲ διακόσ' ἀκόμη,
μὲ κλέπτας ὄλων τῶν εἰδῶν ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.

Διάταγμα Τρικουπικὸν περὶ λουφέδων Αὐλικῶν.

Ἡμεῖς, ἐλέφ τοῦ Θεοῦ, Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους,
Τρικούπης ὁ Χαρίλαος, τούπικλην καὶ Μογγόλος,
ὁ πρῶτος ἐξοχώτατος εἰς τοὺς ἐξοχωτάτους,
ὁ καταλύων τοὺς ναοὺς κι' οἰκοδομῶν εὐκόλως,
ὁ μὴ φοβούμενος ποτὲ τῆς τύχης τὸν τροχὸν
καὶ Ἀγγλικῆς ἀνατροφῆς τὰ μάλιστα τυχῶν.

Ἡμεῖς ὁ κύριος τριῶν καὶ πλέον Ὑπουργείων,
Κολόμβος τετραπέρατος πολλῶν Ἰσοζυγίων,
ὁ ἐπιβλέπων τοὺς νομοὺς, τὰς κώμας καὶ τὰς πόλεις,
ὁ ἄλλοτε Πετρέλαιος καὶ μέγας παντοπώλης,
καὶ ἤδη θαυματοποιὸς καὶ Περισσευματίας,
καὶ ἀναπόφευκτος μοχλὸς εἰς τὰ τῆς πολιτείας.

Ἡμεῖς ὁ μεταρρυθμιστὴν καὶ πρόοδον θηρεύων,
Ἡμεῖς ὁ ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ρητορεύων,
χωρὶς κὰν μίαν ὕδατος νὰ πῶμεν σταγόνα,
καὶ εἰς τὸν μᾶλλον δυσχερῆ ἀντέχοντες ἀγῶνα,
ὁ Ἐκατόγχειρ καὶ Τίταν γραμμῶν, πασσάλων, στύλων,
ὁ πρόμαχος τοῦ Σπάρταλη καὶ ἄλλων Ἀγγλοφίλων.

Ἡμεῖς ὁ λόρδος κι' ἄνθρωπος τῶν ὑψηλῶν φωκόλων,
προστάτης καὶ συνοικιστῆς ποιμένων καὶ βουκόλων,
περὶ ἀρτίους ἀριθμοὺς καὶ περιττοὺς τυρβάζων,
νέας δ' εὐρίσκων πάντοτε μεθόδους καὶ πολλὰς,
καὶ τὴν σελήνην δὲ αὐτὴν εἰς φρέαρ κατεβάζων,
χωρὶς νὰ ἔχω βοηθοὺς μαγίσσας Θεσσαλάς.

Ἡμεῖς ὁ φίλος τῆς Αὐλῆς, ὁ γράφας τὸ «Τίς πταίει,»
δι' οὗ τοσοῦτοι κίνδυνοι παρήλθον ἀπεικταῖοι,
Ἡμεῖς ἡ σπάθη καὶ κοπίς παντός πολιτευτοῦ,
τῆς Μανωλάδας δωρητῆς καὶ πλήρης μεγαλείου,
ἰππότης δὲ τοῦ μέλανος καὶ ἄσπρου Ἄετοῦ,
πρὸς δὲ τοῦ ἀνατέλλοντος καὶ δύοντος Ἡλίου.

Τοῦ Βασιλέως τὸν μισθὸν αὐξάνομεν ὀλίγον,
ἀλλὰ κι' εἰς τὸν Διάδοχον καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδραν
γενναῖαν προῖκα δίδομεν πρὸς χάριν τῶν συζύγων
καὶ λαχανόκηπον εὐρὺν κι' οἰκόπεδον καὶ μάνδραν.
Ἄν δὲ τις ψῆφον ἀρνηθῆ δι' ὄλα πέρα πέρα,
γκοντέμ! ὁ Ἐξω ἀπ' ἔδω τοῦ πέρνει τὸν πατέρα.